

Романко С.М.

Доцент кафедри трудового,
екологічного та аграрного
права, к.ю.н.

Проблеми забезпечення екологічної безпеки довкілля та людини в Україні та Польщі

Анотація

У статті характеризуються основні теоретичні аспекти поняття «екологічна безпека довкілля та людини» в контексті підгалузі права екологічної безпеки як сукупності заходів, що реалізуються уповноваженими суб'єктами з метою мінімізації екологічного ризику та забезпечення права людини на безпечне довкілля. Визначено основні ознаки та види центральної категорії екологічної безпеки – екологічного ризику, охарактеризовано особливості правового режиму використання джерел підвищеної екологічної небезпеки.

Особливу увагу автор приділив дослідженню правового регулювання здійснення таких превентивних заходів забезпечення екологічної безпеки як оцінка впливу на навколишнє природне середовище та екологічна експертиза. Крім того, наголошується також на необхідності своєчасної реалізації і ліквідаційних заходів екологічної безпеки.

Ключові слова: екологічна безпека, екологічний ризик, оцінка впливу на НПС, екологічна експертиза.

Annotation

This paper describes the main theoretical aspects of the concept of "ecological safety" in the context of the Environmental Safety Law) as a combination of measures implemented by the authorized agents in order to minimize environmental impacts and ensure the human right to a safe environment. The main characteristics and types of the central category of environmental safety - environmental impacts and the legal regime of the sources of high environmental risk are revealed. Particular attention is paid to the research of the legal regulation of such preventive measure to ensure environmental safety as the Environmental Impact Assessment and

Environmental Expertise. In addition, there is also need for prompt realization of liquidation measures of ensuring of ecological safety.

Keywords: environmental safety, environmental impact assessment, environmental expertise.

S. Romanko, Instytut Prawa Narodowego Uniwersytetu Przykarpackiego im. Wasyla Stefanyka (m. Iwano-Frankiwnsk, Ukraina), doktor prawa, docent Katedry Prawa Pracy, Ekologicznego i Agrarnego Prawa

Problemy ekologicznego bezpieczeñstwa Źrodowiska przyrodniczego w Ukrainie i Polsce

W artykule dokonano analizy i porównania prawa ekologicznego bezpieczeñstwa Ukrainy i Polski. Uogólniono i usystematyzowano wiadomości co do wyznaczenia ekologicznego bezpieczeñstwa w pracach ukraiñskich i polskich uczonych. Ekologiczne bezpieczeñstwo to składowa globalnego i narodowego bezpieczeñstwa przyrodniczego, obiekt ekologicznego prawa i kompleksowa branża prawna i ustawodawcza. Główną cechą ekologicznego bezpieczeñstwa jest obecność ekologicznego ryzyka, a główną zasadą – zasada zerowego (możliwego do przyjęcia) ryzyka.

Autor dokonał analizy dokumentu bazowego dla międzynarodowej współpracy dwóch krajów – „Umowa między Rządem Ukrainy i Rządem Rzeczpospolitej Polskiej o współpracy w dziedzinie ochrony Źrodowiska naturalnego“ (1994). Ten dokument wyznacza ogólne kierunki ochrony Źrodowiska przyrodniczego i zabezpieczenia ekologicznego bezpieczeñstwa. W artykule przedstawiono również główne normatywno-prawne dokumenty, które określają rodzaje ekologicznej działalności niebezpiecznej, oraz wymagania ograniczenia wpływu takiej działalności na Źrodowisko przyrodnicze, życie i zdrowie ludzi.

Określono główne wektory adaptacji ustawodawstwa Ukrainy do czynnego ustawodawstwa Unii Europejskiej w sprawie bezpieczeñstwa ekologicznego. Przykładem realizacji takiej współpracy są wyniki międzynarodowej konferencji naukowej, pt. „Ekologiczne bezpieczeñstwo – priorytet transgranicznej współpracy“,

która odbyła się w Szacku w ramach projektu „Zachowania ekosystemu w dolinie rzeki Zachodni Bug na przygranicznych terytoriach Polski, Białorusi i Ukrainy“. Głównym wnioskiem podsumowującym obrady była konieczność aktywnego wprowadzania nowych rozwiązań polityki ekologicznej w Ukrainie. Doświadczenie krajów europejskich daje możliwość wprowadzenia efektywnych rozwiązań ekologicznego bezpieczeństwa.

Słowa kluczowe: polityka ekologiczna, bezpieczeństwo ekologiczne, ryzyko ekologiczne, międzynarodowa umowa ekologiczna, środowisko naturalne.

Забезпечення екологічної безпеки довкілля та людини (як захист довкілля від результатів антропогенної діяльності людини, так і захист самої людини від наслідків її ж екологічно небезпечної діяльності) є актуальним багатовекторним напрямком екологічної політики сьогодення. Поява та необхідність правового регулювання даних відносин спричинила виникнення нової підгалузі екологічного права – антропоохоронного права, або права екологічної безпеки. Незважаючи на наявність певного теоретичного обґрунтування відносин екологічної безпеки, вони в силу швидкої лабільності та динамічних змін, спричинених розвитком науково-технічних знань та нових технологій, потребують постійного дослідження та відображення у чинному законодавстві. В першу чергу варто згадати про загальне законодавство України та Польщі, зокрема, 129 чинних міжнародних договорів укладено за цей час між Україною та Польщею щодо різних напрямків українсько-польської співпраці. Базовим документом українсько-польського співробітництва є Договір між Україною і Республікою Польща про добросусідство, дружні відносини і співробітництво (18.05.1992). Основну співпрацю у сфері довкілля акумулює Угода між Урядом України та Урядом Республіки Польща про співробітництво в галузі охорони навколишнього середовища (24.01.1994 р.). Предметом співпраці за даною угодою визначено: обмін досвідом в галузі удосконалення управління і правового регулювання в галузі охорони навколишнього середовища; охорона атмосфери; охорона поверхневих і підземних вод суші від забруднення; охорона живої природи, а, особливо, організація природних територій, о охороняються, охорона рідкісних

і тих, що є під загрозою зникнення, видів фауни та флори; створення системи раціонального природокористування, в тому числі на регіональному рівні; взаємодія і обмін досвідом контрольних служб охорони навколишнього середовища; моніторинг навколишнього середовища, насамперед на прикордонних територіях; удосконалення безпечної для навколишнього середовища системи складування і використання відходів; контроль за транскордонним переміщенням небезпечних відходів а також запобігання і протидія незаконному обороту цих відходів; взаємне інформування, оцінка впливу і узгодження заходів, які потенційно можуть мати негативний вплив на навколишнє середовище на території другої держави; обмін інформацією і технологіями в галузі попередження аварій і ліквідації їх наслідків; надання на взаємно узгоджених умовах допомоги для попередження екологічних загроз і боротьби з їх наслідками, включаючи системи взаємного повідомлення про можливе транскордонне забруднення навколишнього середовища; інформування на взаємно узгоджених умовах про аварії на об'єктах для збереження і використання радіоактивних матеріалів, екологічна реабілітація радіаційно забруднених територій; обмін досвідом впровадження економічних методів управління використанням природних ресурсів і охороною навколишнього середовища, залучення іноземних інвестицій; екологічне виховання і освіта.

Варто зазначити, не зважаючи на те, що ще в радянській юридичній літературі було започатковано концепцію екологічної безпеки [1, с.47-55], досі не розроблено єдиного підходу до розуміння екологічної безпеки. У В.І. Андрейцева екологічна безпека – це певний стан розвитку суспільних відносин, за якого сукупністю заходів регулюється екологічно небезпечна діяльність, забезпечується охорона навколишнього природного середовища, запобігання погіршенню довкілля та захист природних систем і населення, який потребує чіткої конституціоналізації в чинному законодавстві [2, с.123]. Із В.І. Андрейцевим солідарна Г.І. Балюк, яка в результаті аналізу чинного законодавства та наукової літератури визначає екологічну безпеку через формулювання її ознак: 1) екологічна безпека – об'єкт екологічного права,

складова національної безпеки; 2) забезпечується системою державно-правових та соціальних заходів; 3) спрямована на екологічно небезпечну діяльність; 4) суть – у запобіганні виникненню екологічного ризику [3, с.133]. В колективному підручнику з екологічного права України під редакцією А.П. Гетьмана та М.В. Шульги також знаходимо визначення екологічної безпеки через ряд її ознак, зокрема вічну цінність суспільства, яка базується на певних гарантіях безпеки існування природи і людини; при її забезпеченні враховуються закони природи; забезпечення екологічної безпеки гарантується і контролюється державою через систему спеціальних органів; є одним з основних принципів екологічного права [4, с.293]. Н.В. Барбашова вважає, що екологічна безпека з правової точки зору – це: 1) захист життя та здоров'я людини від наслідків техногенного та природного шкідливого впливу; 2) захист природних екосистем, негативний вплив на які може спричинити шкоду здоров'ю та життю людини; 3) обов'язкове наукове прогнозування впливу та наслідків впровадження сучасних технологій на умови проживання майбутніх генерацій людей, проте робить висновок, що в цьому понятті відсутній критерій характеристики масштабів негативного екологічного впливу на навколишнє середовище і тому пропонує відмовитись від «аморфного» терміну «екологічна безпека» і запровадити «чітку градацію екологічної небезпеки даного рівня», що дозволить здійснювати ефективні превентивні і ліквідаційні заходи в цій сфері [5, с.8]. На даний час актуальним є обґрунтування інституту міжнародної екологічної безпеки, що об'єднує, як справедливо зазначає А.В.Бохан: залучення країн світу до природоохоронної та екологічної діяльності; активізацію процесу укладання міжнародних угод природозахисного та екологічного спрямування; утворення нового вектору функціонування, впливу та розширення діяльності дієвих акторів міжнародних відносин (ТНК, ТНБ, неурядових громадських організацій); створення національних і міжнародних структур, які координують природоохоронну діяльність, екологічну політику як у регіонах, так і в масштабах усієї планети; екологізацію традиційних форм міжнародних відносин та їх інститутів законодавчої, виконавчої та судової гілок влади.

Можна узагальнити та систематизувати відомості щодо визначення екологічної безпеки, у наведених вище працях, таким чином:

1. Це складова глобальної і національної безпеки природного чи техногенного характеру. 2. Об'єкт, один з основних принципів екологічного права та його комплексна галузь і галузь законодавства, а також об'єкт міжнародно-правового регулювання. 3. Стан розвитку суспільних відносин та стан навколишнього середовища, за якого забезпечується захист інтересів, життя та здоров'я людини від шкідливого впливу, сукупність заходів, передбачених чинним законодавством. 4. Забезпечується шляхом створення та діяльності спеціально уповноважених органів держави. 5. Пов'язана із веденням екологічно небезпечної діяльності, її ознакою виступає наявність екологічного ризику, а принципом – принцип нульового (прийнятного) ризику. 6. Повинна базуватись на постійних наукових дослідженнях впливу та наслідків впровадження сучасних технологій в екологічній сфері [6, с.13-14]. Варто зазначити, що екологічна безпека має чітко виражений транскордонний характер, що виражається не тільки у спільному регулюванні, але й у практичних діях і проектах, зокрема, завдяки будівництву каналізаційної мережі та очисних споруд за спільні кошти проекту України, Польщі та Білорусі вдасться вирішити проблему збереження екосистеми річки Західний Буг, а також Шацьких озер. Загалом, на проект «Збереження екосистем в долині річки Західний Буг на територіях Польщі, Білорусі та України» передбачено понад 4 мільйони євро.

Визначення екологічної безпеки сформульовано у ст.50 Закону України «Про охорону навколишнього природного середовища» [7] як стану довкілля, за якого забезпечується запобігання погіршенню екологічної обстановки та виникненню небезпеки для здоров'я людей. Отже, екологічна безпека як фактичний стан довкілля є сукупністю певних його властивостей та створюваних діяльністю людини умов, за яких з урахуванням економічних, соціальних чинників і науково обґрунтованих допустимих навантажень на об'єкти біосфери утримуються на мінімально можливому рівні ризику

антропогенного впливу на довкілля та забезпечується збереження життєдіяльності людей. У Польщі концепція екологічної безпеки та її пріоритети обговорюються насамперед у контексті двох основних для безпеки документів: Конституції Республіки Польщі та Стратегії безпеки Польщі, прийнятої в 2007 році. Серед основних пріоритетів національної безпеки остання виділяє захист навколишнього середовища, захист від стихійних лих. Основними напрямками забезпечення екологічної безпеки у Польщі визначаються : зниження забруднення повітря (передусім її транскордонного потоку), поліпшення якості води і ґрунту, скорочення руйнівного впливу людини на екосистеми. Значний екологічний ризик становлять є нещасні випадки та екологічні лиха, наслідки яких часто можуть бути необоротними. Позиція уряду Польщі з даного питання полягає у тому, що повинні бути реалізовані сучасні системи аварійно-рятувальних служб, заснованих на нових технологіях, кваліфікованих і професійних підрозділах і філіях.

Центральною категорією екологічної безпеки є поняття екологічного ризику як вірогідність навмисних або випадкових, поступових та катастрофічних антропогенних змін існуючих природних об'єктів, факторів та екологічних ресурсів, як зазначено у Наказі Міністерства охорони здоров'я України «Про затвердження методичних рекомендацій "Обстеження та районування території за ступенем впливу антропогенних чинників на стан об'єктів довкілля з використанням цитогенетичних методів» від 13.03.2007 № 116. Із визначення випливає два аспекти екологічного ризику: потенційний ризик і реальний ризик. Потенційний екологічний ризик - це явище небезпеки порушення стосунків живих організмів з навколишнім середовищем внаслідок дії природних чи антропогенних чинників. Реальний екологічний ризик утворюється потенційним з урахуванням ймовірної частоти його реалізації. За характером прояву екологічний ризик може бути раптовим (техногенна аварія, землетрус тощо) і повільним (зсув, підтоплення, ерозія тощо).

Екологічний ризик, впливаючи на формування спеціального статусу володільців джерел підвищеної екологічної небезпеки, одночасно є передумовою покладення на таких суб'єктів специфічних обов'язків, які

впливають із загального абсолютного права громадян на безпечне природне середовище, а також зобов'язання забезпечити стан екологічної безпеки. На жаль, в законодавстві України ще відсутній перелік обов'язків володільців джерел підвищеної екологічної небезпеки, що знижує чіткість процесу реалізації правових норм, знижуючи рівень відповідальності володільців небезпечних джерел [8, с.332].

Обов'язок визначення ступенів екологічного ризику і екологічної безпеки з метою оцінки впливу діяльності об'єктів екологічної експертизи на стан навколишнього природного середовища та оцінки ефективності, повноти, обґрунтованості та достатності заходів щодо охорони навколишнього природного середовища шляхом здійснення екологічної експертизи передбачений ст. 5 Закону України "Про екологічну експертизу" від 9.02.1995 р. Екологічний ризик виступає об'єктом еколого-експертних правовідносин і впливає на визначення правового статусу осіб, які постраждали внаслідок заподіяння шкоди від джерела підвищеної екологічної небезпеки.

У Постанові Кабінету Міністрів України «Про затвердження переліку найбільш поширених і небезпечних забруднюючих речовин, викиди яких в атмосферне повітря підлягають регулюванню» від 29.11.2001 р. № 1598 визначено види екологічно небезпечних об'єктів господарської діяльності. У кожному конкретному випадку екологічно небезпечні види діяльності визначаються Мінприроди або його органами на місцях. Усі ці види діяльності, так само, як і використання небезпечних речовин, є джерелом підвищеної небезпеки¹. Ризиковий характер небезпечних речовин, що використовуються у природокористуванні, формує передумови виникнення правовідносин і ставить певні вимоги до суб'єкта екологічно небезпечної діяльності, який має бути опосередкований дозволом (ліцензією) на право зайняття екологічно небезпечними видами діяльності.

Джерелом підвищеної небезпеки є діяльність, пов'язана з використанням, зберіганням або утриманням транспортних засобів, механізмів та обладнання,

використанням, зберіганням хімічних, радіоактивних, вибухо- і вогненебезпечних та інших речовин, утриманням диких звірів, службових собак та собак бійцівських порід тощо, яка створює підвищену небезпеку для осіб, яку цю діяльність здійснюють, та інших осіб (ст. 1187 Цивільного Кодексу України). Характерні ознаки джерела підвищеної небезпеки: неможливість повного контролю з боку людини; наявність шкідливих властивостей; велика ймовірність завдання шкоди. У ч. 1 ст. 1187 Цивільного Кодексу України закріплено тільки приблизний перелік джерел підвищеної небезпеки. Вичерпний їх перелік навести неможливо у зв'язку з постійним розвитком науки та техніки.

Обов'язок відшкодувати шкоду, завдану джерелом підвищеної небезпеки, покладено на володільця джерела підвищеної небезпеки, тобто особу, яка на відповідній правовій підставі (право власності, інше речове право, договір підряду, оренди тощо) володіє транспортним засобом, механізмом, іншим об'єктом, використання, зберігання або утримання якого створює підвищену небезпеку. Особливості розгляду судами таких справ визначено у Постанові Пленуму Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ «Про деякі питання застосування судами законодавства при вирішенні спорів про відшкодування шкоди, завданої джерелом підвищеної небезпеки» від 01.03.2013 № 4.

Загальні положення та заходи охорони природних об'єктів та їх ресурсів закріплено у статтях 51-59 Закону України «Про охорону навколишнього природного середовища». Ці норми конкретизуються у природоресурсових кодексах та законах. При проектуванні, розміщенні, будівництві, введенні в дію нових і реконструкції діючих підприємств, споруд та інших об'єктів, удосконаленні існуючих і впровадженні нових технологічних процесів та устаткування, а також в процесі експлуатації цих об'єктів забезпечується екологічна безпека людей, раціональне використання природних ресурсів, додержання нормативів шкідливих впливів на навколишнє природне середовище. При цьому повинні передбачатися вловлювання, утилізація, знешкодження шкідливих речовин і відходів або повна їх ліквідація, виконання

інших вимог щодо охорони навколишнього природного середовища і здоров'я людей.

Підприємства, установи й організації, діяльність яких пов'язана з шкідливим впливом на навколишнє природне середовище, незалежно від часу введення їх у дію повинні бути обладнані спорудами, устаткуванням і пристроями для очищення викидів і скидів або їх знешкодження, зменшення впливу шкідливих факторів, а також приладами контролю за кількістю і складом забруднюючих речовин та за характеристиками шкідливих факторів.

Попередньо замовник, що планує здійснювати відповідну діяльність, доручає підготувати матеріали оцінки впливу на довкілля спеціалізованим організаціям, які мають відповідну ліцензію. Проекти господарської та іншої діяльності повинні мати матеріали оцінки її впливу на навколишнє природне середовище (ОВНС) і здоров'я людей. Інакше кажучи, це документація по оцінці ймовірних екологічних ризиків для довкілля, яка подається на екологічну експертизу. За своїми функціями і особливостям ОВНС має превентивний характер, що відображено у її меті та завданнях.

Метою оцінки впливу на довкілля є визначення доцільності та прийнятності запланованої діяльності, а також обґрунтування економічних, технічних, організаційних, санітарних, державно-правових та інших заходів щодо забезпечення безпеки довкілля.

Оцінка впливу на довкілля планової діяльності та порядок її проведення спрямована на: визначення переліку можливих екологічно небезпечних впливів і зон впливів запланованої діяльності на навколишнє середовище; прогноз змін стану навколишнього середовища відповідно до переліку впливів; визначення комплексу заходів щодо попередження або обмеження небезпечних впливів планованої діяльності на навколишнє середовище, необхідних для дотримання вимог природоохоронного та санітарного законодавства та інших законодавчих і нормативних документів, що стосуються безпеки навколишнього середовища; складання Заяви про екологічні наслідки планованої діяльності.

Об'єктами ОВНС, як правило, є конкретні проекти промислових об'єктів (електростанція, шосе, завод, тощо); плани та програми розвитку галузей та

територій (так звана стратегічна екологічна оцінка); проекти, що фінансуються за рахунок міжнародної допомоги². У Польщі ОВНС містить оцінку пропонованого проекту, як правило, у будівництві та видобутку корисних копалин) на навколишнє середовище (у тому числі на здоров'я людини) і складається з: перевірки впливу звіту на навколишнє середовище і отримання необхідних юридичних висновків із участю громадськості відповідно до Організації конвенції.

Порядок оформлення та вимоги щодо змісту документації оцінки впливу на довкілля визначено у Державних будівельних нормах (ДБН А.2.2-1-2003) «Проектування. Склад та зміст матеріалів оцінки впливів на навколишнє середовище при проектуванні і будівництві підприємств, будинків і споруд», затверджених наказом Держбуду України від 15 грудня 2003 р. № 214. Вона оформляється окремим розділом у складі проектної документації на нове будівництво, реконструкцію та технічне переоснащення об'єктів промислового і цивільного призначення. У Польщі є Рішення Ради Міністрів від 9 листопада 2010 року щодо обов'язковості ОВНС щодо проектів, які можуть мати значний вплив на навколишнє середовище (2010 № 213, пункт 1397 з поправками). У Польщі стратегічна оцінка та експертиза є обов'язковими з питань концепції просторового розвитку країни, вивчення умов і напрямів просторового (на муніципальному рівні) розвитку, регіональних стратегій розвитку, політики, стратегій, планів або програм у галузі промисловості, енергетики, транспорту, телекомунікацій, управління водними ресурсами, управління відходами, лісове господарстві, сільське господарстві і рибальстві, туризмі або інші види використання землі, які задають рамки для майбутніх проектів, які можуть істотно вплинути на навколишнє середовище (План Натура +2000).

Положення ДБН А.2.2-1-2003, що стосується правил проведення ОВНС в Україні, також передбачають публічні консультації та оприлюднення інформації, як цього вимагає Орхуська Конвенція, до якої входить і Україна [9, с.7]. Згідно з цими положеннями ДБН публічні консультації необхідні тільки

для проектів з вищезазначеного переліку у Додатку Е (тобто проектів з підвищеним ризиком небезпечного впливу на довкілля), тоді як для інших проектів вистачає рішення щодо результатів ОВНС, яке приймає регулюючий орган. Ця ситуація не відображає міжнародну модель відкритості інформації ОВНС для громадськості. У Польщі дане питання врегульовано Законом від 3 жовтня 2008 року про надання інформації про стан навколишнього середовища та її захисту, громадської участі в охороні навколишнього середовища та оцінки впливу на навколишнє середовище (№ 199, пункт 1227).

Екологічна експертиза в Україні виконує не тільки превентивну функцію щодо охорони навколишнього середовища, але й виступає однією із початкових стадій оформлення та реалізації права спеціального природокористування.

Метою екологічної експертизи є запобігання негативному впливу антропогенної діяльності на стан навколишнього природного середовища та здоров'я людей, а також оцінка ступеня екологічної безпеки господарської діяльності та екологічної ситуації на окремих територіях і об'єктах. Основними завданнями екологічної експертизи при цьому є: визначення ступеня екологічного ризику і безпеки запланованої чи здійснюваної діяльності; організація комплексної, науково обгрунтованої оцінки об'єктів екологічної експертизи; оцінка впливу діяльності об'єктів екологічної експертизи на стан навколишнього природного середовища, і якість природних ресурсів; оцінка ефективності, повноти, обгрунтованості та достатності заходів щодо охорони навколишнього природного середовища та інші.

За ст.13 Закону України «Про екологічну експертизу», державна експертиза є обов'язковою для всіх видів діяльності та об'єктів підвищеної екологічної небезпеки. Забороняється введення в дію підприємств, споруд та інших об'єктів, на яких не забезпечено в повному обсязі додержання всіх екологічних вимог і виконання заходів, передбачених у проектах на будівництво та реконструкцію (розширення та технічне переоснащення).

Чинне природноресурсове законодавство визначає особливості проведення превентивних заходів забезпечення екологічної безпеки щодо окремих природних об'єктів та їх ресурсів. Наприклад, за ст. 36 Закону України

«Про тваринний світ», під час проведення екологічної експертизи діючих об'єктів, проектів будівництва та реконструкції (розширення, технічного переозброєння) підприємств, споруд та інших об'єктів, впровадження нової техніки, технології, матеріалів і речовин обов'язково враховується їх вплив на стан тваринного світу, середовище перебування, шляхи міграції та умови розмноження тварин. Ст.23 Закону України «Про охорону атмосферного повітря» містить норму, що проектування, будівництво і реконструкція підприємств та інших об'єктів має здійснюватись із урахуванням накопичення і трансформації забруднення в атмосфері, його транскордонного перенесення, особливостей кліматичних умов.

Також разом із охарактеризованими вище превентивними заходами чинне законодавство передбачає ряд ліквідаційних заходів щодо усунення порушень довкілля. Відповідно до ст. 12 Закону «Про зону надзвичайної екологічної ситуації» правовий режим зони надзвичайної екологічної ситуації може передбачати встановлення заборон на здійснення певних видів діяльності у царині використання природних ресурсів. Зокрема, можуть бути заборонені: будівництво та функціонування небезпечних для довкілля об'єктів, застосування особливо небезпечних речовин, засобів захисту рослин, які можуть погіршити стан довкілля, функціонування санаторно-курортних закладів. Може бути заборонено провадження будь-якої іншої діяльності з використання природних ресурсів, якщо вона є екологічно небезпечною. Законодавство допускає поєднання правових режимів зони надзвичайної екологічної ситуації і надзвичайного стану на певній території. У цьому разі у зоні надзвичайної екологічної ситуації можуть запроваджуватися заходи, передбачені правовим режимом надзвичайного стану.

Звичайно, досвід Польщі свідчить, що країна, ставши членом ЄС, втілила у правовий побут усі необхідні вимоги щодо забезпечення екологічної безпеки для країн ЄС, визначені відповідним законодавством.

Як висновок, варто зауважити, що у чинному законодавстві розроблено основні напрямки як превентивних, так і ліквідаційних заходів забезпечення екологічної безпеки, проте не всі положення відповідають міжнародним

стандартам до здійснення такої діяльності (зокрема, щодо ОВНС та екологічної експертизи).

ЛІТЕРАТУРА

1. Колбасов О.С. Концепция экологической безопасности (юридический аспект) / О.С. Колбасов // Советское государство и право. – 1988. –№12.
2. Андрейцев В.І. Екологічне право : курс лекцій / В.І. Андрейцев. – К.: Юрінком Інтер, 1996.
3. Балюк Г.І. Екологічна безпека та її правове забезпечення» (крім п.5) / Екологічне право України (академічний курс)/Заг.ред. Ю.С.Шемшученка. – К.: Вид-во «Юридична думка», 2005.
4. Екологічне право. Підручник / за ред. Гетьмана А.П. – Х.: Право, 2013. – с.293.
5. Барбашова Н.В. Правове забезпечення екологічної безпеки в процесі господарської діяльності : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд.. юрид. наук : спец.12.00.06 „Земельне право; аграрне право; екологічне право; природоресурсне право” / Н.В. Барбашова. – К., 1999.
6. Романко С.М. Економіко-правовий механізм забезпечення екологічної безпеки сільськогосподарської продукції : Монографія. - Івано-Франківськ, Місто НВ. - 2011.
7. Андрейцев В.І. Право екологічної безпеки. Навч. та наук.-практ. пос.- К. Знання-Пресс.. 2002. – 332с.
8. Про охорону навколишнього природного середовища: Закон України від 25.06.1991 року.
9. Оцінка впливу на довкілля в Україні: вирішення проблеми по-європейськи. Аналітичний документ //Ресурсно - аналітичний центр «Суспільство та довкілля». – Львів, 2011.